Să știi că nu acord nicio importanță banului !

On Noiembrie 02, 2013

A-ți măsura caracterul prin prisma trăirilor altora, înseamnă să separi suferința de fericire, respectiv să le reconectezi ulterior într-o coerență a întregii complexități a fenomenului "presiunea timpului".

- Prietenul meu este pe moarte. Nu mai trăiește decât pentru această supremă speranță. A i-o nărui, înseamnă a-i nărui existența. O adevărată crimă. Să-i alungi acest gând? Cu neputință. Vrea să se căsătorească cu tot dinadinsul. El ține la căsătorie cu încăpățânarea aceea specifică doar copiilor și muribunzilor. Prietenia mea se înfruntă cumplit cu dragostea mea. Simt că este aproape un act criminal să respingi unui biet suflet ce se va stinge, fericirea care nu-i face rău nimănui în această lume, dar care l-ar ajuta pe el să plece cu un surâs în lumea cealaltă.

- Ești bun, zise Frédérique, înduioșată de accentul cu care Samuel pronunța aceste cuvinte generoase.

- Dar nu la Julius mă gândesc eu în primul rând, reluă Samuel, ci la tine. Căsătoria aceasta îți va aduce brusc o bogăție de milioane și face ca frumusețea ta, deșteptăciunea ta, inima ta atât de generoasă să capete o strălucire mai mare decât ai fi putut-o spera în cele mai cutezătoare vise ale tale. Am eu dreptul să te lipsesc de un viitor încununat de splendoare? Pot să-i port pică, pentru că te iubesc? Numai cineva care blestemă dragostea consimte să-și sărăcească femeia iubită; n-aș vrea să mă blestemi.

- Nu te teme, prietene, răspunse Frédérique. Mă cunoști prea bine ca să știi că nu acord nicio importanță banului. Nu știu ce-aș putea face cu bogăția. Crescută în singurătate, n-am avut nevoie de nimic și luxul m-ar pune în mare încurcătură. Nu-ți fie deci teamă că ți-aș putea reproșa vreodată că m-ai lipsit de prilejul de a mă îmbogăți. Dacă domnul conte von Eberbach ar fi sărac, și dacă n-ar fi nevoie să-i alin suferința ultimelor zile de existență, aș fi putut regreta că nu sunt liberă. Dar dacă se pune problema banilor, sunt fericită că pot să-ți dovedesc că între bogăție și dumneata, n-aș prefera niciodată bogăția.

Leadership: Ești în stare să te accepți din perspectiva unei suferințe căreia îi ești dator să i te supui, în felul în care putința de a vedea o nouă față a realității devine posibilă?

Una dintre dificultățile întâmpinate de majoritatea oamenilor care nu reușesc să se apropie unii de alții, emoțional și empatic, încercare care deseori le dă adevărate bătăi de cap, par strâns corelate cu aspectele profunde ale structurii lor psiho-emoționale. Mai exact, eșecul încercării lor de a se contopi sub același ideal, suportând orice diferență dintre ei, este pus pe seama fenomenului numit de psihologi „dependență afectivă”.

De fapt, dependența, este prezentă în orice relație, pe lângă iubire și alte soiuri de interese, cu precădere în cazul celor care nu se privesc cu aceeași ochi (ingredientul primordial într-o relație fiind atracția), și uneori tocmai dependența aceasta transformă începutul glorios al unui cuplu într-un sfârșit dramatic.

Exemple de schimbare care să faciliteze apropierea dintre oameni găsim peste tot, dar cu condiția să te instruiești să cauți în primul rând "Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui", adică adevărul acela capabil să te lumineze, care să te vindece de orice neîncredere, care să anuleze sentimentul brut pe care îl ai din cauza unei percepții față de comportamentul partenerului.

De fapt, într-o relație, "împărăția lui Dumnezeu" seamănă cu acel model de realitate care transcende existențele individuale, care transcende orizontul Eului condiționat de o motivație superioară (respectiv de dorința de câștig), sau depinde de o inferioritate apărută în lipsa de sensibilitate altruistă și morală, pe care ești nevoit să o suporți.

Leadershipul este recunoașterea empatică pe care o dai în schimbul statutului de "bun creștin" (nu de victimă într-o relație), care trebuie să înfrunte ceea ce se teme cel mai mult: reprosul de a fi unilateral. În leadership te vei confrunta cu suferința dată de incapacitatea ta de a empatiza cu persoanele care se îngrijorează, deci care sunt hipersensibile la emoțiile negative.

În momentul când înveți și reușești să îți schimbi atitudinea despre tine însuți, prin râvnă mare și prin mărturisire cu inima zdrobită, prin căință, prin iertare, prin revizuirea propriei vieți, atunci Dumnezeu are grijă de toate celelalte lucruri. Ţinta ta principală trebuie să fie căutarea adevăratelor valori – înțelepciunea, cunoașterea și evlavia, apoi nevoia sau dorința de a face schimb de calități cu altcineva care te poate completa pe diverse planuri.

Să știi că nu acord nicio importanță banului, nici măcar dacă mă provoci să îți fiu confident. Cam acesta este mesajul transmis de Alexandre Dumas în fragmentul de mai sus, luând în considerare faptul că tot ceea ce te face să te simți bine, tot ceea ce te inspiră, ce te pasionează, ce îți provoacă bucurie, depinde în mare măsură de capacitatea ta de a empatiza cu gândirea celorlalți oameni, cu frustrările lor, cu suferințele lor, cu nevoile lor, fără să te consideri o victimă a circumstanțelor (pe care nu ai putut să le prevezi și a căror înlăturare nu depinde de tine).

Bine spunea blogerul Dmitri Gorobic: "Ambii avem calități de aceeași valoare. Dacă calitățile sunt identice atunci ne plictisim unul de altul destul de repede, dacă sunt diferite (însă în sumă au aceeași valoare) atunci e mai bine. De fapt la acest punct vroiam să ajung din start. Atunci când între noi există acest proces de vânzare – cumpărare unde calitățile este produsul iar dragostea este moneda de plată, și mai ales dacă ele sunt de aceeași valoare, putem ușor echivala pentru a elimina „moneda", adică dragostea, din schimbul acesta, și să se producă doar schimbul de mărfuri, adică de calități."

* Notă: Alexandre Dumas - *Mâna providenței* , Editura Alutus, 1993

Source: https://neculaifantanaru.com/sa-stii-ca-nu-acord-nicio-importanta-banului.html